

סמדר שיר / צילום: גבריאל בהרליה

"הבאב הוא כמו מוכות חנוכה למות. באב כזה לא היה לי בחימים"

חיידק אלים כמעט והכריע את אביגדור קהלני, השריונר המעוטר והלוחם המיתולוגי. אבל הגיבור של מלחמת יום כיפור הצליח לנצח גם אותו. עכשיו, כשהוא מחלים בבית אבל עדיין מחובר לאינפוזיה, הוא מספר איך הכל התחיל בבדיקה שגרתית אצל רופא השיניים, למה היה לו חשוב להכריז על ניצחון מהמיטה בבית החולים, איך היו לו הזיות מהמורפיום, כמו אז, כשהתאושש מהפציעה הצבאית, וגם מדבר על הטראומה המודחקת מהמלחמה, שהתפרצה ברגע שבו מפקד טנק סורי בער מול עיניו

יום הולדתו ה-77, שצוין לפני כחצי שנה – לא במי סיבה, אלא בכנס לוחמים בעמק הבכא – אביגדור קהלני עוד הרגיש כמו פנתר. "לא שאני בא להשוויץ", הוא מצטנע, "אבל מאז הפציעה במלחמת ששת הימים ו-17 הניתוחים שעברתי ואשפוז של שנה, אני בודק את הבריאות שלי על פי שלושה פרמטרים". והוא שמח לפרט. "אם אני מגיע לשרוכים של הנעליים זה סימן שאני עוד לא צריך פיליפיני, אם אני בלי קטטר זה סימן שהמנוע הפנימי עדיין עובד, ואם אני מזהה ונהנה מהאיש שמתגלח מולי בבוקר אני מבסוט מהחיים. מה עוד צריך הבן אדם? להיות יותר צעיר? אכן, חנו, התימנים, מתקדמים ברוורס. להפוך למיליונר? כמו ירדני בדרקטי ובמו עיניי ראיתי שבתכריכים אין כיסים. כל בוקר אני לוקח כדור קטן בשביל הגאוס (שיגדון – ס"ש) מחלה אשכנזית שנרבקה אליי, אבל חוץ ממנו אין לי תרופות. אני בריא ועובד ופעיל, ברוך השם".

בדיוק לפני חודש הפנתר חש ברע. "קמתי בבוקר ואמרתי לדליה, אשתי, שנתפס לי הגב. גם אמרתי לה שזה מורח בגלל שלא זכרתי שעשיתי איזו תנועה לא והירה. כיוון שהכאב היה נסבל יצאנו לסידורים, עשיתי את החיסון השלישי לקורונה ובערב, כשע"ה לי החום והתחילו צמרמורות, חשבתי שזו תופעת לוואי שלו. בחצות דליה הסיעה אותי למיון איכילוב ואחרי שעתיים שוחררתי הביתה. למחרת, יום חדש, כאבי הגב החמירו. דרור, בני הבכור, הסיע אותי למיון ובאמצע הלילה שוב שלחו אותי הביתה עם משהו נגד כאבים. כיום השלישי נסענו לברימצווה של אחד משבעת נכדיו, בשורש, משהו קטן, רק המי שפחה הגרעינית, ושם כבר התחלתי להרגיש שהכאב הוא כמו מכות חשמל למוח. חשקתי שפתיים, נהגתי בחזרה לתל-אביב, וכשנפלתי למיטה, על הבטן, כבר לא יכולתי לנשום. התחננתי שייגע אמבולנס. כשי סוף סוף נכנס חובש לחדר השינה אמרתי לו, 'תקשב, אל תנסה לגעת בי כי אני אקפוז עד לשמיים. קח זריקת מורפיום ותכניס לי אותה כל כך חזק עד שלא אדע מי אני ומה אני. רק כשאפסיק להרגיש את הכאב תעביר אותי לאלונקה'. וזה מה שהיה".

מה חשבת שיש לך? "פריצת דיסק. מאז ששת הימים אני סובב שלוש פריצות, אבל זה לא הסתדר לי בראש כי כבר חמש שנים אני שוחה בבית הלוחם, כל יום שעה, ואני שוחה אחורה כדי לחזק את שרירי הגב. בחמש השנים האלה היה לי שקט, יחסי, אז מה גרם להתפרצות כזאת? גם הרופאים לא ידעו, התחילו לחפש, ורע לי, ואני מתפתל. מרגע לרגע הכאב במוחן הימני מתעצם. עכשיו בוא, אני לא אחד שלא יודע לסבול, לא עשו אותי מזוכית".

ברור, אתה גיבור ישראלי. "עובי", הוא מושך בכתף, "שיעירו עליי אחרים. העובדות הן שהייתי הפצוע הכי קשה מששת הימים שהצליחו להציל, 60 אחוז כוויות, ררגה שלישית, לקחו עוד מהרגליים ומהידיים והשתילו אותו בחלק האחורי שלי, מהצוואר ומטה, אבל כאב כזה לא היה לי בחיים. אפילו כשעברתי סדרה של ניתוחים בכרך ימין, בשלישי ניסרו את הברך וברביעי הגיעו למסי קנה שאין ברירה והשתילו לי ברך חדשה, אז ניצחתי את הכאב".

"לקחתי מגבת, הכנסתי אותה לפה ונשכתי אותה בכל כוחי. נשכתי ודמעת ומהנקתי את צעקת הכאב בתוכי".

אלא ש"שיטת המגבת" שעברה לקהלני בפציעה הקשה, לא עברה הפעם, מול הכאבים שפקדו אותו וגרמו גם לקשיי נשימה. "פתאום נחת עליי כאב

